

POSTANOWIENIE

Dnia 11 sierpnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział XXII

Sąd Wspólnotowych Znaków Towarowych i Wzorów Przemysłowych

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Beata Piwowarska

Protokolant koordynator prawny Andrzej Boboli

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 sierpnia 2014 r. w Warszawie

z wniosku **ID GmbH** z siedzibą w B (Republika Federalna Niemiec)

z udziałem **RT** prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą **RT P W W w G**

- o zobowiązanie do udzielenia informacji i zabezpieczenie dowodów

postanawia:

1. oddalić wniosek;
2. zasądzić od **ID GmbH** z siedzibą w B na rzecz **RT** kwotę 857 (osiemset pięćdziesiąt siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

14 lipca 2014 r. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością prawa Republiki Federalnej Niemiec ID GmbH z siedzibą w B wniosła o:

1. zabezpieczenie dowodów w postaci towarów oferowanych do sprzedaży przez RT prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą *RT PPWW* w G (oczywiście błędnie określanego jako „zobowiązany”) z naruszeniem przysługującego jej prawa ochronnego na znak towarowy, tj. profili okiennych oznaczonych nazwą „*Prestige*” i „*Prestige Therm*” - poprzez dokonanie szczegółowego opisu ww. towarów, znajdujących się w siedzibie obowiązanego oraz zajęcie i zabezpieczenie dokumentów, związanych z dystrybucją ww. towarów, poprzez sporządzenie kopii ww. dokumentów;
2. zabezpieczenie roszczeń przysługujących uprawnionej z tytułu naruszenia przez RT prawa ochronnego na znak towarowy, poprzez zobowiązanie go do udzielenia informacji, które są niezbędne do dochodzenia roszczeń przysługujących uprawnionej, o pochodzeniu i sieciach dystrybucji ww. towarów, poprzez podanie:
  - firm (nazw) i adresów aktualnych i przewidywanych odbiorców hurtowych lub prowadzących sprzedaż detaliczną towarów naruszających prawo ochronne uprawnionej;
  - ilości wyprodukowanych, zbytych i zamówionych przez odbiorców (hurtowych i detalicznych) towarów naruszających prawo ochronne uprawnionej, a także cen uiszczonych za te towary przez ich odbiorców;
3. zwrot kosztów postępowania. (k.2-43)

Na rozprawie 11 sierpnia 2014 r. pełnomocnik ID GmbH wyjaśnił, że żądane informacje mają służyć dochodzeniu roszczeń pieniężnych. Wniósł o zabezpieczenie dokumentów takich jak faktury sprzedaży, zestawienia wewnętrzne dot. ilości i jakości produktów oznaczonych znakami towarowymi PRESTIGE i PRESTIGE THERM. Stwierdził, że na tym etapie chodzi mu o uzyskanie informacji, ale jest to też związane z zabezpieczeniem samych dowodów w postaci produktów. Kopie dokumentów dla uprawnionego ma wykonać obowiązanym. Przekonywał, że używanie oznaczeń podobnych do znaku towarowego INOUTIC PRESTIGE w odniesieniu do identycznych towarów, np. na stronie internetowej, narusza prawa ID GmbH. (k.111-112)

RT zażądał oddalenia wniosku i obciążenia ID GmbH kosztami postępowania. Zaprzeczył naruszenia prawa wyłącznego wnioskodawcy i jego interesu prawnego w uzyskaniu

zabezpieczenia. (k.50-109) Zawniósł dowód z zeznań świadka AM, który Sąd oddalił, jako niemający istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy w rozumieniu art. 227 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

Sąd ustalił, że:

Działalność przedsiębiorstwa prowadzonego przez ID GmbH w B obejmuje projektowanie, produkcję i dystrybucję wyrobów z tworzyw sztucznych, przede wszystkim z PCV i PCV-Composites. (dowód: odpis z rejestru handlowego k.10-16)

ID GmbH służy prawo wyłączne ze słownego wspólnotowego znaku towarowego **Inoutic Prestige** zarejestrowanego w Urzędzie Harmonizacji Rynku Wewnętrznego w Alicante pod nr 005839949, z pierwszeństwem od 18 kwietnia 2007 r., dla towarów w klasach 6, 7, 17, 19, 42 klasyfikacji nicejskiej, m.in. dla profili i płyt z tworzywa sztucznego do okien (w klasie 17.), okien, zwłaszcza ze zintegrowanymi instalacjami wentylacyjnymi; szkła okiennego; ram okiennych nie z metalu; akcesoriów (nie z metalu) do okien (w klasie 19.). (dowód: świadectwo rejestracji OHIM k.18-27)

RT prowadzi pod firmą *RT PPWW* w G działalność gospodarczą w zakresie produkcji i oferowania do sprzedaży wyrobów z tworzyw sztucznych, m.in. systemów profili okiennych oznaczonych nazwami **Wital Prestige** i **Wital Prestige Therm** (dowód: informacja CEIDG k.17, wydruki ze stron internetowych i zrzuty z ekranu k.31, 34-35, 37-38, 40, 66-68, materiały reklamowe k.69, dokumenty handlowe k.89-95).

Sąd zważył:

Podstawową funkcją znaku towarowego jest gwarantowanie konsumentowi lub końcowemu odbiorcy możliwości określenia pochodzenia towaru lub usługi nim oznaczonych, odróżnienia go (bez ewentualności wprowadzenia w błąd) od towarów lub usług innego pochodzenia. (tak wyroki Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości, obecnie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 23 V 1978 r. w sprawie 102/77 *Hoffmann-La Roche*, z 18 VI 2002 r. w sprawie C-299/99 *Philips*, z 8 V 2008 r. w sprawie C-304/06 *Eurohypo*, wyrok Sądu Unii Europejskiej z 8 II 2011 r. w sprawie T-157/08 *Insulate for life*) Z orzecnictwa Trybunału wynika w sposób niewątpliwy, że prawo wyłączne zostało przyznane właścicielowi znaku towarowego, aby umożliwić mu ochronę jego szczególnych interesów, zadbanie o to, aby znak ten mógł gwarantować konsumentom wskazanie pochodzenia towaru lub usługi oraz ich jakości, pełnić funkcje komunikacyjną, reklamową i inwestycyjną. Wykonywanie tego prawa winno być zastrzeżone dla przypadków, w których używanie przez osoby trzecie określonego oznaczenia

wpływa lub może negatywnie wpływać na pełnione przez znak funkcje. (tak wyrok Trybunału z 22 IX 2011 r. w sprawie C-482/09 *Budějovický Budvar*, a także wyroki z 18 VI 2009 r. w sprawie C-487/07 *L'Oréal i in.*, z 23 III 2010 r. w sprawach połączonych od C-236/08 do C-238/08 *Google France i Google*)

Z art. 9 rozporządzenia wynika prawo właściciela do wyłącznego i niezakłóconego używania zarejestrowanego wspólnotowego znaku towarowego oraz do zakazywania innym osobom, nie mającym jego zgody, używania w obrocie m.in. oznaczenia, gdy, z powodu jego identyczności lub podobieństwa do znaku oraz identyczności albo podobieństwa towarów lub usług, których dotyczą znak i oznaczenie, istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd opinii publicznej, które obejmuje także możliwość ich skojarzenia. (ust.1b) W celu zapewnienia właścicielowi realizacji jego praw z rejestracji mogą być zakazane, w szczególności:

- a. umieszczanie oznaczenia na towarach lub na ich opakowaniach;
- b. oferowanie towarów, wprowadzanie ich do obrotu lub ich magazynowanie w tym celu pod takim oznaczeniem lub oferowanie i świadczenie usług pod tym oznaczeniem;
- c. przywóz lub wywóz towarów pod takim oznaczeniem;
- d. używanie oznaczenia w dokumentach handlowych i w reklamie. (art. 9 ust. 2)

Gdy sąd uznaje, że pozwany naruszył lub że z jego strony istnieje groźba naruszenia wspólnotowego znaku towarowego, wydaje, o ile nie istnieją szczególne powody, decyzję zakazującą pozwanemu takich działań. Stosuje również środki, przewidziane prawem krajowym dla zapewnienia przestrzegania zakazu. (art. 102 ust. 1) Odnosi się to wprost do przepisów ustawy z 30 czerwca 2000 r. *prawo własności przemysłowej*:

- art. 296 ust. 1 stanowiącego, że osoba, której prawo do znaku towarowego zostało naruszone może żądać od naruszydiciela zaniechania naruszania, wydania bezpodstawnie uzyskanych korzyści, a w razie zawinionego naruszenia również naprawienia wyrządzonej szkody,
- art. 286, stanowiącego, że sąd, rozstrzygając o naruszeniu prawa, może orzec, na wniosek uprawnionego, o będących własnością naruszającego bezprawnie wytworzonych lub oznaczonych wytworach oraz środkach i materiałach, które zostały użyte do ich wytworzenia lub oznaczenia, w szczególności może orzec o ich wycofaniu z obrotu, przyznaniu uprawnionemu na poczet zasądzonej na jego rzecz sumy pieniężnej albo zniszczeniu,
- art. 287 ust. 2 w zw. z art. 296 ust. 1a, stanowiącego, że sąd, rozstrzygając o naruszeniu, może orzec, na wniosek uprawnionego, o podaniu do publicznej wiadomości części albo całości orzeczenia lub informacji o orzeczeniu, w sposób i w zakresie określonym.

Znak towarowy i przeciwstawione mu oznaczenie można uznać za podobne, jeżeli - z punktu widzenia określonego kręgu odbiorców - są one przynajmniej częściowo identyczne w

jednym lub kilku istotnych aspektach. (tak wyrok Sądu z 23 X 2002 r. w sprawie T-6/01 *Matratzen*) Konieczne jest tu dokonanie oceny wizualnych (nieistotne dla znaków słownych), fonetycznych i znaczeniowych cech znaków i ich całościowego oddziaływania na percepcję należycie poinformowanego, dostatecznie uważnego i rozsądnego przeciętnego konsumenta. (tak wyrok Trybunału z 20 III 2003 r. w sprawie C-291/00 *LTJ Diffusion*) Ocena nie może ograniczyć się do zbadania tylko jednego z elementów tworzących złożony znak towarowy i porównania go z innym znakiem. Porównania należy dokonać poprzez analizę przeciwstawionych sobie znaków postrzeganych jako całości, co nie oznacza, że całościowe wrażenie pozostawione przez złożony znak towarowy w pamięci właściwego kręgu odbiorców nie może w niektórych przypadkach zostać zdominowane przez jeden lub kilka z jego składników. Tylko wtedy, gdy wszystkie pozostałe składniki są bez znaczenia, ocena podobieństwa może zależeć wyłącznie od elementu dominującego. (tak wyroki Trybunału z 11 XI 1997 r. w sprawie C-251/95 *Sabel*, 12 VI 2007 r. w sprawie C-334/05 *Shaker* i z 20 IX 2007 r. w sprawie C 193/06 *Nestlé*).

Dokonując oceny podobieństwa towarów i usług należy brać pod uwagę wszystkie czynniki charakteryzujące zachodzące między nimi relacje (zależności), szczególnie ich rodzaj i przeznaczenie, sposób używania lub korzystania z nich, warunki w jakich są sprzedawane, a także ich wzajemny, konkurencyjny lub komplementarny charakter. (tak wyroki Sądu z 23 X 2002 r. w sprawie T-388/00 *ELS*, z 4 XI 2003 r. w sprawie T-85/02 *Castillo*)

Całościowa ocena zakłada pewną współzależność między branymi pod uwagę czynnikami, w szczególności podobieństwem znaków towarowych oraz towarów lub usług, których one dotyczą, przy czym niski stopień podobieństwa towarów i usług może być zrównoważony znaczącym stopniem podobieństwa znaków towarowych i odwrotnie. (zasada wzajemnej zależności - tak wyroki Trybunału z 23 X 2002 r. w sprawie T-6/01 *Matratzen*, z 13 IX 2007 r. w sprawie C-234/06 *Il Ponte Finanziaria*, z 18 XII 2008 r. w sprawie C-16/06 *Mobilix*) W myśl utrwalonego orzecznictwa, prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd istnieje wtedy, gdy znaczna część właściwego kręgu odbiorców mogłaby zostać skłoniona do omyłkowego zakupu towaru pozwanego, myśląc, że jest to towar uprawnionego, ewentualnie mogłaby uznać, że dane towary lub usługi pochodzą z przedsiębiorstw powiązanych ze sobą gospodarczo. (tak wyroki Trybunału z 29 IX 1998 r. w sprawie C-39/97 *Canon*, z 4 V 1999 r., z 22 VI 1999 r. w sprawie C-342/97 *Lloyd Schuhfabrik Meyer*, z 2 IX 2010 r. w sprawie C-254/09 *CK Calvin Klein*) Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd powinno być oceniane w sposób całościowy, według sposobu postrzegania określonego konsumenta, przy uwzględnieniu wszystkich istotnych okoliczności konkretnego przypadku, szczególnie wzajemnej zależności między podobieństwem oznaczeń i towarów lub usług, których one dotyczą. (tak wyroki Trybunału z 11 XI 1997 r. w sprawie C-25/95 *Sabel*, z 23 III 2006 r. w sprawie C-206/04 *Mülhens*, z 18 XII 2008 r. w sprawie C-16/06 *Mobilix*, wyroki Sądu z 9 VII 2003 r. w sprawie T-162/01 *Giorgio Beverly Hills* i z 20 I 2010 r. w sprawie T-460/07 *Medion*)

Ocena ryzyka konfuzji w zakresie podobieństwa wizualnego, fonetycznego lub koncepcyjnego spornych znaków powinna się opierać na wywieranym przez nie całościowym wrażeniu ze szczególnym uwzględnieniem ich elementów odróżniających i dominujących. (tak wyroki Trybunału z 11 XI 1997 r. w sprawie C-25/95 *Sabel*, z 23 X 2002 r. w sprawie T-6/01 *Matratzen* i z 12 VI 2007 r. w sprawie C-334/05 *Shaker*) Z zasady, odbiorcy nie uznają elementu opisowego, stanowiącego część złożonego znaku towarowego, za dominujący w całościowym wrażeniu, jakie ten znak wywiera. (tak wyroki Sądu z 3 VII 2003 r. w sprawie T-129/01 *Budmen* i z 6 VII 2004 r. w sprawie T-117/02 *Chufafit*). O ile przeciętny konsument postrzega zwykle znak towarowy jako całość i nie zagłębia się w analizę jego poszczególnych elementów (tak wyrok Trybunału z 11 XI 1997 r. w sprawie C-251/95 *Sabel*), o tyle to właśnie jego odróżniające cechy są, co do zasady, najłatwiej zapamiętywane. (tak wyroki Sądu z 23 X 2002 r. w sprawie T-104/01 *Fifties*, z 10 IX 2008 r. w sprawie T-325/06 *Capio*).

Właściwy krąg odbiorców składa się z przeciętnych konsumentów, należycie poinformowanych, dostatecznie uważnych i rozsądnych, przy czym poziom uwagi konsumentów może się różnie kształtować w zależności od kategorii towarów lub usług. (tak wyroki Trybunału z 22 VI 1999 r. w sprawie C-342/97 *Lloyd Schuhfabrik Meyer*, z 6 V 2003 r. w sprawie C-104/01 *Libertel* i z 12 I 2006 r. C-361/04 *Ruiz Picasso*) Przeciętny konsument rzadko ma możliwość przeprowadzenia bez-pośredniego porównania różnych znaków towarowych, musi zazwyczaj zdawać się na zachowany w pamięci niedoskonały obraz tych znaków towarowych. Ryzyko konfuzji jest tym większe, im silniejszy jest charakter odróżniający znaku towarowego, który wynika z jego samoistnych cech lub renomy (znajomości, rozpoznawalności znaku na rynku). (tak wyroki Trybunału z 22 VI 1999 r. w sprawie C-342/97 *Lloyd Schuhfabrik Meyer*, z 11 XI 1997 r. w sprawie C-251/95 *SABEL* i z 29 IX 1998 r. w sprawie C-39/97 *Canon*)

Istnieje pewna współzależność między znajomością znaku towarowego wśród odbiorców, a jego charakterem odróżniającym, tym bardziej wzmocniony, im bardziej znak jest znany. Przy dokonywaniu oceny, czy znak towarowy cieszy się wysoce odróżniającym charakterem wynikającym z jego znajomości wśród odbiorców, należy rozpatrzyć wszystkie istotne okoliczności danego przypadku, w szczególności udział znaku w rynku, natężenie, zasięg geograficzny i długość okresu jego używania, wielkość inwestycji dokonanych przez przedsiębiorstwo w celu jego promocji, udział procentowy zainteresowanych grup odbiorców, którym znak umożliwia zidentyfikowanie towarów jako pochodzących z określonego przedsiębiorstwa. Ciężar udowodnienia siły znaku towarowego i jego odróżniającego charakteru, spoczywa na uprawnionym. (art. 6 k.c.)

Zgodnie z art. 103, do sądów państwa członkowskiego może być, w odniesieniu do wspólnotowego znaku towarowego, złożony wniosek o zastosowanie środków tymczasowych (w tym zabezpieczających), jakie, na mocy prawa tego państwa, stosuje się do krajowego znaku towarowego. (ust.1) **Uprawnionemu służą zatem żądania określone w art. 286¹ ust. 1 i 2**

p.w.p., zgodnie z którym, sąd właściwy do rozpoznania spraw o naruszenie praw własności przemysłowej miejsca, w którym sprawca wykonuje działalność lub w którym znajduje się jego majątek, także przed wytoczeniem powództwa, rozpoznaje, nie później niż w terminie 3 dni od dnia złożenia w sądzie lub 7 dni w przypadku sprawy szczególnie skomplikowanej, wniosek uprawnionego o zabezpieczenie roszczeń przez zobowiązanie naruszającego do udzielenia informacji, które są niezbędne do dochodzenia roszczeń określonych w art. 296 ust. 1, o pochodzeniu i sieciach dystrybucji towarów lub usług naruszających prawo ochronne, jeżeli naruszenie tych praw jest wysoce prawdopodobne. (ust. 1 pkt 2) Informacje te mogą dotyczyć wyłącznie:

1. firm (nazw) i adresów producentów, wytwórców, dystrybutorów, dostawców oraz innych poprzednich posiadaczy towarów lub świadczących usługi, które naruszają prawo ochronne, jak również przewidzianych odbiorców hurtowych lub prowadzących sprzedaż detaliczną tych towarów lub usług;
2. ilości wyprodukowanych, wytworzonych, zbytych, otrzymanych lub zamówionych towarów lub usług naruszających prawo ochronne, a także cen uiszczonych za te towary lub usługi. (ust. 2.)

Wbrew sformułowaniu tego przepisu, prawo żądania udzielenia informacji, o którym mowa w ust. 1, nie stanowi w istocie zabezpieczenia roszczenia. Na tym etapie uprawniony nie tylko nie musi ale często nawet nie może formułować roszczeń, z którymi ewentualnie w przyszłości wystąpi na drogę sądową. Mogą to być zarówno roszczenia określone w art. 9 ust. 2 rozporządzenia jak i te z art. 296 ust. 1 p.w.p. Realizacja przyznanego uprawnionemu prawa dostępu do informacji ma służyć ustaleniu zakresu odpowiedzialności określonego podmiotu z tytułu naruszenia przezeń praw własności przemysłowej. Uzyskane informacje pozwolą na podjęcie decyzji co do wystąpienia względem naruszcyciela (lub naruszcycieli) z odpowiednimi roszczeniami. Nie może być w tym przypadku mowy o ograniczeniu do 14 dni możliwości wniesienia pozwu i ewentualnym upadku zabezpieczenia po upływie określonego przez sąd, zgodnie z art. 733 k.p.c. terminu (art. 744 § 2 k.p.c.) ani o rozliczeniu kosztów w orzeczeniu kończącym postępowanie. (art. 745 k.p.c. stosuje się odpowiednio tylko do zabezpieczenia dowodów – ust. 9 art. 286¹ p.w.p.) Zasadniczym warunkiem uwzględnienia roszczenia informacyjnego jest **uprawdopodobnienie (w stopniu wysokim) naruszenia prawa własności przemysłowej**, w tym przypadku prawa wyłącznego na znak towarowy **Inoutic Prestige**.

Aby dokonać prawidłowej interpretacji pojęcia wysoce uprawdopodobnionego naruszenia należy odwołać się do brzmienia Dyrektywy 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 29 IV 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej, która w art. 8 ust. 1 stanowi, że państwa członkowskie zapewniają, że, w kontekście

postępowania sądowego dotyczącego naruszenia prawa własności intelektualnej oraz **w odpowiedzi na uzasadnione i proporcjonalne żądanie powoda**, właściwe organy sądowe mogą nakazać przedstawienie informacji o pochodzeniu i sieciach dystrybucji towarów lub usług naruszających prawo własności intelektualnej przez naruszającego i/lub jakąkolwiek inną osobę.

Z przedstawionego przez wnioskodawcę świadectwa rejestracji OHIM wynika wyłączność ID GmbH używania słownego wspólnotowego znaku towarowego **Inoutic Prestige**, m.in. dla okien i plastikowych profili okiennych. Czy i w jaki sposób znak ten jest używany i jaka jest jego wtórna zdolność odróżniająca nie jest możliwe do ustalenia ze względu na zaniechanie przedstawienia przez wnioskodawcę – reprezentowanego przez profesjonalnego pełnomocnika – odpowiednich twierdzeń i dowodów na ich poparcie.

Ocena znaku uwzględniająca wyłącznie jego pierwotną zdolność odróżniającą uzasadnia stwierdzenie, że jego elementem dystynktywnym jest pierwsze słowo INOUTIC, identyfikujące wytwórcę, zaś słowo PRESTIGE, powszechnie używane w obrocie dla podkreślenia wyższej jakości towarów przeznaczonych dla klientów bardziej wymagających, ma charakter stricte opisowy. Powszechność użycia tego słowa dla podkreślenia klasy produktu przez producentów systemów okiennych wynika choćby z wydruków ze stron internetowych przedstawionych przez obowiązanego (k.70-85) Sąd podziela przekonanie RT, że używanie słowa PRESTIGE, definiującego dobrą jakość towaru, nie może być przyznane na wyłączność jednemu tylko uczestnikowi rynku, podobnie jak słowa THERM oznaczającego w języku angielskim jednostkę ciepła i służącego do oznaczenia funkcji termoizolacyjnych.

Stosując przedstawione wyżej reguły oceny naruszenia praw do znaków towarowych należy uznać, że oznaczenia **Wital Prestige** i **Wital Prestige Therm** nie są konfuzyjnie podobne do znaku towarowego **Inoutic Prestige**. Nie są one – postrzegane całościowo – identyczne koncepcyjnie, wizualnie ani fonetycznie. Identyczność jednego tylko – opisowego - elementu słownego **Prestige** nie może sprawiać, że osoba zainteresowana nabyciem systemów okiennych uzna, iż towary oferowane przez obowiązanego pochodzą od ID GmbH albo, że strony są ze sobą gospodarczo powiązane w taki sposób, który uzasadnia używanie przez R T znaku towarowego uprawnionej. Rozsądny i uważny nabywca systemów okiennych z łatwością odróżni pochodzenie identycznych towarów stron ze względu na całkowicie odmienne elementy dystynktywne (najlepiej zapamiętywane przez nabywców) znaku towarowego uprawnionej – **Inoutic** i oznaczeń obowiązanego **Wital**. Towary stron ze względu na poziom cenowy, okoliczności w jakich są nabywane i cel jakimu mają służyć determinują zachowanie przez nabywców większej uwagi i kierowanie się przy podejmowaniu decyzji zakupowej nie samym tylko oznaczeniem stron ale sięganie do informacji technicznej i handlowej. W dokumentach przedstawionych przez strony nie ma żadnych sformułowań, które mogłyby wywoływać u nabywcy skojarzenie oznaczeń **Wital Prestige** i **Wital Prestige Therm** ze wspólnotowym znakiem towarowym **Inoutic Prestige**.

W ocenie Sądu, zaoferowany mu materiał dowodowy nie uzasadnia uznania za uprawdopodobnione w wysokim (graniczącym z udowodnieniem) stopniu, że RT narusza prawo wyłączne ID GmbH, który nie zadbał o przekonanie Sądu do słuszności swoich racji pomimo stanowczości formułowanych wobec obowiązanego zarzutów.

Zasadnicze wątpliwości budzi także poprawność językowa zawartych we wniosku żądań informacyjnych, które nie są odnoszone do sposobu działania obowiązanego i roszczeń wynikających dla uprawnionej z naruszenia przez RT prawa z rejestracji wspólnotowego znaku towarowego (niewykazanie przesłanki zawinienia warunkującej odpowiedzialność odszkodowawczą obowiązanego). Uprawniona nie wskazuje okresu za jaki żąda udzielenia informacji, nie dowodzi ich niezbędności dla dochodzenia w przyszłości określonych rodzajowo roszczeń. Wniosek zawarty w pkt 2 podlega więc oddaleniu jako całkowicie nieuzasadniony i nieudowodniony. (*a contrario* art. 286¹ ust. 1 pkt 2 i ust. 2 p.w.p. w zw. z art. 103 ust. 1 i w zw. z art. 9 ust. 1b rozporządzenia)

W przekonaniu Sądu, nieuzasadnione jest także żądanie zabezpieczenia dowodów, które – całkowicie abstrahując od faktu naruszenia wyłączności i potrzeby zabezpieczenia – zmierza wprost do uzyskania przez konkurenta rynkowego informacji stanowiących tajemnicę przedsiębiorstwa RT. Takie działanie uprawnionej może też być oceniane w kategoriach nadużywania prawa podmiotowego. I w tym przypadku należy wskazać na budzące zasadnicze wątpliwości interpretacyjne sformułowanie pkt 1. wniosku, który z tych przyczyn podlegać musiał oddaleniu. (*a contrario* art. 286¹ ust. 1 pkt 1 p.w.p. w zw. z art. 103 ust. 1 i w zw. z art. 9 ust. 1b rozporządzenia)

O kosztach Sąd orzekł na zasadzie art. 98 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. – odpowiedzialności za wynik sporu. Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. (§ 3 art. 98 k.p.c.) Stronom reprezentowanym przez radcę prawnego zwraca się koszty w wysokości należnej według przepisów o wynagrodzeniu adwokata. (art. 99 k.p.c.)

Opłaty za czynności radców prawnych przed organami wymiaru sprawiedliwości określa rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 IX 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. Zasadzając opłatę sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy, a także charakter sprawy i wkład pracy pełnomocnika w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia. (§ 2 ust.1.) Podstawę zasądzenia opłaty stanowią stawki

minimalne określone w rozdziałach 3 i 4, z tym, że nie może być ona wyższa od 6-o krotnej stawki minimalnej (§ 2 ust.2.), której wysokość zależy od wartości przedmiotu sprawy lub jej rodzaju. (§ 4 ust.1.) W sprawie o naruszenie prawa z rejestracji wynagrodzenie wynosi 840 zł (§ 10 ust. 1 pkt 18). Zważywszy charakter sprawy, jej wagę i stopień skomplikowania, Sąd uznał, że adekwatne do nakładu pracy pełnomocnika obowiązującego wykonującego zawód radcy prawnego jest wynagrodzenie w minimalnej wysokości.